

NEBE A PEKLO

Mailem mi přišel již z několika stran stejný půvabný text. Možná ho znáte, přišel vám třeba také. Má kouzlo. Pokud ho neznáte, zde je:

*Otázka jako "extra bonus" (v písemné zkoušce na jedné zahraniční odborné škole):
"Je peklo exotermické (uvolňuje teplo) nebo endotermické (absorbuje teplo)?"*

Většina studentů napsala své domněnky na základě Boylova zákona (plyn se ochlazuje, když se roztahuje, a zahřívá se, když je stlačován) nebo nějakou variantu. Jeden student ale napsal toto:

Nejprve musíme vědět, jak se hmota pekla mění v čase. Potřebujeme tedy vědět poměr, ve kterém duše přicházejí do pekla, a poměr, ve kterém z něj odcházejí. Myslím, že můžeme předpokládat, že duše, která se dostane do pekla, již nevyjde. Tudíž neodchází žádná duše. Pro představu, kolik duší přichází do pekla, se podívejme na jednotlivá náboženství v dnešním světě. Většina z nich tvrdí, že kdo není příslušníkem dané církve, přijde do pekla. Od okamžiku, kdy existuje více než jedno náboženství a lidé nepatří do více než jedné církve můžeme předpokládat, že všechny duše přijdou do pekla. Na základě poměru mezi natalitou a mortalitou můžeme očekávat, že počet duší v pekle exponenciálně roste. Nyní se podívejme na poměr změny objemu pekla, protože podle Boyleova zákona pro udržení stejného tlaku a teploty musí objem růst úměrně k počtu přijatých duší. To nám dává dvě možnosti:

- 1) Jestliže se objem pekla zvětšuje pomaleji než v poměru, v jakém přicházejí duše do pekla, teplota a tlak pekla porostou, až peklo vybuchne.*
- 2) Jestliže peklo roste rychleji než v poměru k přicházejícím duším, teplota a tlak budou klesat, až peklo zmrzne.*

Která z možností je správná? Jestliže přijmeme postulát, který nastolila Tereza v prvním ročníku, čili: "Dříve bude v pekle zima, než se s tebou vyspím" a se zřetelem k tomu, že se se mnou vyspala včera, musí být správná varianta číslo 2, peklo je tedy nepochybně exotermické a již zmrzlo.

Závěr této teorie je, že pokud peklo zmrzlo, nepřijímá další duše, zaniklo a zůstalo pouze nebe, což je důkaz boží existence, který vysvětluje, proč Tereza včera v noci křičela: "Ach můj Bože!"

Ten text je půvabný. Ten kluk se umí dívat na svět svobodným pohledem a se zdravým nadhledem.

S jedním mailem mi přišel dotaz, jak že to tedy je s tím **peklem a nebem**. Jsou? A kde?

Byl to dotaz vážně míněný. Ostatně, sám se setkávám s řadou bytostí, které kráčí životem s vizí svého budoucího věčného spočinutí v nebi a činí pro toto mnohé. A někteří i ocitují hned několik biblických dokladů o nebi a i o tom, jak to tam asi bude vypadat (včetně zpěvů andělských kůrů).

Nabídnu svůj pohled, svoji odpověď. Nebe i peklo je i není. Pokud připouštíme, že jsou, pak jsou jen v nás, v naší představě, v našich představách. Představa je myšlenková forma a ta je tudíž součástí Vědomí. Vědomí = Bůh. Nebe i peklo si tedy vytváříme my sami ve svých představách a ukládáme je do Vědomí (většinou nevědomky, tudíž je správnější říkat "ukládají se") a tudíž jsou i v Bohu. Díky nám, skrze nás. Jsou to jen naše představy. Představy lze ale realizovat, jsme přeci tvůrčí bytosti. A naše tvorba může být z hlediska našeho nazírání jak dobrá, tak i nedobrá. Můžeme si tedy nebe i peklo dle svých představ vytvářet. Zde na zemi. Zde v tomto našem životě, v našem světě. Můžeme mít nebe i peklo sami zde, vytvořené sami sobě nebo i pro druhé. A to, zda budeme (či jsme) v nebi či v pekle, je pouze naší věcí. Nebe i peklo mohou být tedy zde a nyní (připouštíme-li si to), ne pak tam.

A kam tedy odcházíme po klinické smrti? Ani do nebe a ani do pekla, samozřejmě. Neodcházíme totiž nikam. Ukončí-li duše své spojení s fyzickým tělem, "vrací se" hmotná složka bytosti do hmoty (tudíž zde zůstává, pouze se proměňuje a je jedno, jakou pietní formou je s tělem důstojně naloženo) a duchovní složka zůstává tam, kde vlastně byla celý čas - ve Vědomí, v Bohu. Bez fyzického těla však nelze prožívat a ani tvořit, bez fyzického těla lze pouze "být". Prosté a čisté bytí... Statické bytí.

A až zase příště vstoupíme do těla a začneme prožívat a tvořit, opět se budeme tázat. Ale pak se již třeba vůbec nebudeme ptát na problém pekla a nebe, protože to již možná bude všem jasné a takový

dotaz bude bezpředmětný a bude se objevovat třeba už jen v historických filmech, budou-li se filmy ještě točit...

Takže peklo ani nevybuchne a ani nezmrzne a ona Tereza si může připadat jako v nebi, je to jen na ní. A je fajn, že to tak je.

A ony všechny duše, co zde kdy byly, nikam neodcházejí a tudíž není problém, zda se tam kamsi někam vejdou. Když netvoří, jsou pouze statickou energetickou formou, energetickým zápisem, či jak to říci (nejsou k dispozici obecně sdílené pojmy). A nelze s nimi komunikovat. Lze si pouze (za jistých okolností) onen zápis "přečíst" a vést vlastně jen "monolog". Nelze s nimi vést dialog, neboť i dialog je tvorba (obou zúčastněných) a tvořit lze jen zde a v těle, ve hmotném světě.

A co je onou tvorbou? Myšlenky a prožitky. Bez ohledu na to, zda jsou či budou projevené ve hmotě (zde je rozpor se "světským" autorským zákonem). Ve hmotném světě lze důsledky tvorby vnímat jako přeměnu hmotných forem. Z kamene vytvořím sochu a ze sochy štěrk - to vše je tvorba, byť každá je vnímána zcela jinak. V duchovním světě je tvorba nejčastěji vnímána jako přeměna hmotné formy ve formu energetickou - v myšlenky, v prožitky. Mohu vnímat kámen a představovat si v něm sochu a následně sochu vytvořit a vnímat její krásu či se nad ní pohoršovat. A mohu také prožívat smutek a zlost nad sochou poškozenou vandalem, ale pro vandala to byla také tvorba, byť z hlediska obecného nazírání a zvyklostí se v takovém případě o tvorbě nehovoří. Mohu se ale také radovat z poškození sochy, která mne urážela. To vše mohu a to vše je ukládáno do Vědomí.

Možná vzbudí otázku formulace "přeměna hmotné formy ve formu energetickou". A to je dobře. Ostatně, to může být další otázkou po onoho studenta a Terezu. Ti dva na to určitě přijdou a pak budou mít velkou radost z toho, čím vším přispěli do Vědomí, nebo-li čím vším Boha "obohatili", kde na to vzali a k jakým překrásným přeměnám při tom dochází... To se bude pan profesor fyziky divit, až bude tu odpověď číst. Co myslíte, jak s ní naloží?

M. Zámečník
(září, 2005)